

TEN, CO KRÁČÍ SE SMRTÍ

Barb
Rydl

Ten, co kráčí se Smrtí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Barb Rýdl
Ten, co kráčí se Smrtí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TEN, CO KRÁČÍ
SE SMRTÍ

Barb
Pydell

Ten, co kráčí se Smrtí

Copyright © 2022, Barb Rýdl

ISBN tištěné verze 978-80-7650-896-5

ISBN e-knihy 978-80-7691-055-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

TEN, CO KRÁČÍ SE SMRTÍ

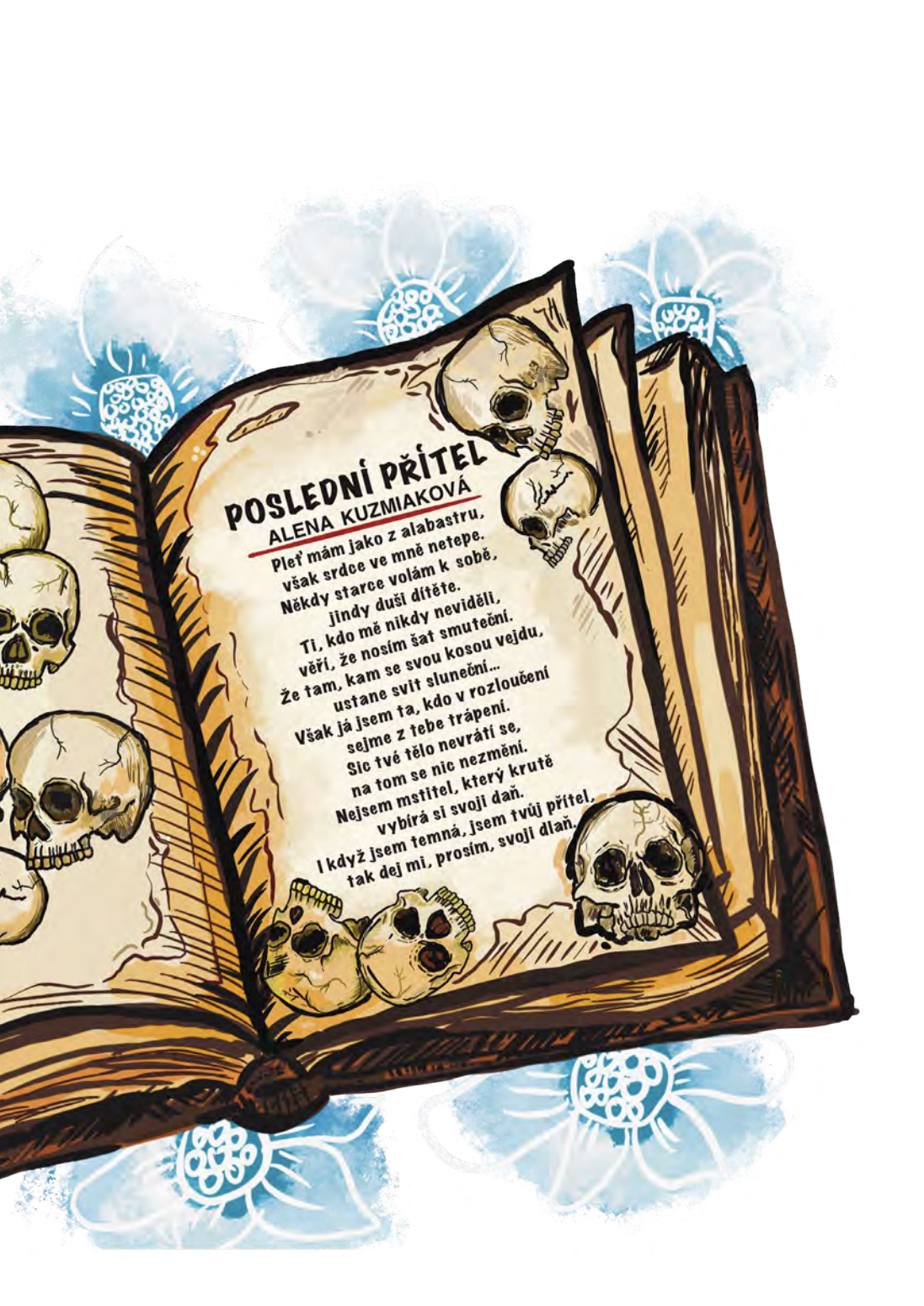
Barb
Rydl

*Věnováno Martovi a Charlottce,
bez vás by svět ztratil barvu.*

POSLEDNÍ PŘÍTEL

ALENA KUZMAKOVA

Pleť mám jako z alabastru,
však srdce ve mně netepe.
Někdy starce volám k sobě,
jindy duši dítěte.

Ti, kdo mě nikdy neviděli,
věří, že nosím šat smuteční.
Že tam, kam se svou kosou vejdu,
ustane svít sluneční...

Však já jsem ta, kdo v rozloučení
sejme z tebe trápení.
Sic tvé tělo nevrátí se,
na tom se nic nezmění.

Nejsem mstitel, který krutě
vybírá si svoji daň.
I když jsem temná, jsem tvůj přítel,
tak dej mi, prosím, svoji dlaně.

EX LIBRIS

Prolog

Sam se ztěžka opřel o zeď kostela. Jeho tělesná schránka právě bojovala s důsledkem smíšených, téměř až absurdních pocitů. Čekal by, že z umírání bude mít hrůzu. A teď se tu v podstatě tváří jako hrdina, ač si v životě jako žádný rek nepřipadal. Pohled mu padl na Smrt, která na něj hleděla se zvláštním zaujetím. Zdála se mu nesvá a měla zaražený výraz. Divné, pomyslel si. Zrovna ona, která mu snad milionkrát opakovala, že smrtelný člověk musí zemřít, by teď neměla váhat nad tím, že má konečně jeho dny na tomto světě sečíst.

Zdálo se to jako věčnost, co se na sebe dívali, a přitom šlo ve skutečnosti o pár vteřin. Natáhl k ní pravou ruku. Namísto Smrti ho za ni ale vzal jeho vyděšený bratr. Neustále něco drmolil o tom, že to bude dobré a ať to všechno vydrží. Asi by mu měl něco říct, nějakou tu velkolepou moudrost, na kterou člověk vsadí, když jde skutečně do tuhého. Aspoň ve filmech to tak chodí. V reálném světě se to zdálo jako nadlidský úkol. Sam navíc nikdy nebyl zrovna výřečný typ. Věnoval bratrovi aspoň vlídný pohled. Ta natažená ruka tu sice nebyla pro něj, ale Sam chápal, že si myslel, že ano. Nikdo totiž Smrt neviděl. Pouze on.

Podíval se na Smrt teď už vcelku vyčítavě, nechápal její vyčkávání. Vylekaný výraz, možná až bolestivý. Že by jí to nakonec bylo všechno líto?

Nebo to bylo jen jeho zbožné přání?

24 hodin

Ostrý zvuk prehistorického budíku skoncoval s tichem.

Sam se na něj unaveně požíval. Tenhle malý kovový předmět momentálně vztekle poskakoval po nočním stolku. Připomínal nějakého našťavaného běsního šotka. Pro Sama by vlastně bylo tak snadné se zvednout a zabránit všemu tomu otravnému rámusu, který právě začal. Snadné, a přesto ne.

Problém nebyl v tom, vykonat ten krátký pohyb, Sama ale momentálně zaměstnávalo příliš mnoho myšlenek.

Některé byly titěrné a nepodstatné, jiné pálily jako žhavík, co vyletí z ohniště a propálí nohavici u kalhot. Jeho povolání bylo rozhodně to nejčastější, co mu tížilo hlavu. Práce detektiva ho sice bavila, ale přinášela s sebou i řadu probdělých nocí.

Spánek se mu zas vyhýbal velkou oklikou. Občas mu přišlo, že si s ním snad hraje na schovávanou. Sam tuhle hru prohrával na plné čáře, a tak se stávalo, že velkou část noci trávil vysedáváním ve svém pohodlném zeleném křesle. Bylo to tak pro něj příjemnější, z povalování v posteli by ho jistojistě bolela záda. Přece jen si musel přiznat, že už není žádný mladík.

Cinkot nahradilo hlasité cvaknutí, a nastalo ticho. Sam se pomalu zvedl z křesla a došoural se k nočnímu stolku. Moc dobře věděl, že kovový rachot utichne, téměř ihned poté, co se spustí. Musel sám sobě přiznat, že na to i čekal. Jako by pro něj den začal, až když se ozve to hlasité cvak. Zvedl budík a nechal si ho ještě chvíli v ruce.

Byl to zvláště uklidňující pocit, o to víc, že Sam rozhodně nebyl typ, který by se nechával dojímat sentimentálním rozpoložením.

Stále nebyl schopen ho odložit zpět na stůl a místo toho skrz něj jen nepřítomně hleděl. V podstatě to byla jediná pozůstalost po otci, kterou tu ještě měl. Až po hodné chvíli, která se možná dlouhá jen zdála, ho vrátil na místo.

Konečně přestal otálet a došel do koupelny, kde rozsvítil světlo. Odlesk na protější stěně odhalil jeho tvář. Skoro jako by se mu někdo posmíval – zdála se stále jeho, léty však už cizí. Zrcadlo mělo zvrácený smysl pro humor.

Prohlédl si své temně hnědé oči, úplně stejné jako měla jeho matka. Pár vrásek si už našlo cestu ve strouhách jeho tváře, jako neúprosná, nezadržitelná voda. I tak vypadal pořád dobře. Měl sportovní postavu, na výšce mu také bylo přáno. Bledý obličej rámovaly delší černé vlasy. Šediny se mu celkem vyhýbaly, vlasy jimi byly protkané zatím poskrovnu. Asi měl štěstí, vždyť mu letos mělo být padesát. Tiše si povzdychl, otočil kohoutkem a chvíli jen upřeně pozoroval proud vody. Snažil se zkoncentrovat.

Tak a máme tu další den – jen to pomyšlení doslova nesnášel. Ne v těch případech, kdy někdo zmizel. Kdy se každý den tak zoufale počítal.

V hlavě mu ležel týden pohřešovaný šestnáctiletý chlapec. Kluk z dobré rodiny, tichý, bezproblémový. A přesto žádná stopa. Ať hledal sebedůkladněji, žádná odpověď se nenabízela. Jeho rodina nevěděla nic, jen všemu zoufale přihlíželi s tou stejnou větou na jazyku: *Peter je hodný chlapec, který by z domu neutekl*. Přesto jako by se doslova vypařil ze světa.

I tyhle chabé pokusy o spaní se najednou zdály jako velká ztráta času. Měl by hledat, najít cokoliv, jakoukoliv indicii, jen aby Petera zvládl přivést zpět domů k rodičům. Bohužel, všechno už bylo prohledáno, neobjevili ani náznak čehokoliv násilného, dopis na rozloučenou, problémy, zkrátka vůbec nic. Podle Samova nadřízeného Petersona, který už mu nakázal, ať jde domů a odpočine si – se kluk jen někam zaběhnul a teď se bojí, že dostane od rodičů pořádný vejprask.

Telefon tiše pípl. Sam se podíval na upomínku, kterou si poznačil v kalendáři.

– *babi Anna* –

To znamenalo, že je neděle. Další prapodivná věc tohoto zvláštního týdne – babi a její nekonečná uhánění.

Sam s ní neměl moc dobrý vztah, vlastně s nikým ze své rodiny. Vídal je všechny jen jednou ročně na vánoční večeři, kam ho zval strýc Filip. Samozřejmě tam vždycky potkal i babi, protože bydlela u strýce. Nejradši by vynechal i tohle, pro něj dost otravné, shledání – strýc Filip by však byl ohledně případného odmítnutí dost nekompromisní. Bylo to pokaždé tak strojené: konverzace o ničem s lidmi, které by vlastně měl mít rád.

Všechny lapálie, které teď řešil, začaly hned pěkně pondělkem. Nový případ na stole a do toho telefonát. To bylo totiž poprvé, kdy mu stařenka volala. Když vytáhl telefon z kapsy saka a uviděl číslo babi, zarazilo ho to – jemu ona rozhodně nevolávala. Vlastně právě proto, že to bylo tak divné, to ihned zvedl. Ale zkoprnění záhy vystřídalo zklamání. Po telefonu zněla, jako by se viděli naživo, k tomu všemu ty hrátky na tajemnou, kterými ho švala snad ještě víc.

Tvrdohlavě trvala na tom, že ji Sam musí navštívit, ideálně hned. Samozřejmě se ji snažil odbýt – i kdyby se mu stokrát chtělo, tak na to rozhodně při množství práce neměl čas. Tím se ale nenechala odradit a volala pak každý den několikrát. Až musel slíbit, že se u nich doma v neděli zastaví.

Vždycky se domníval, že ho babi Anna nemá moc ráda. Popravdě měl za to, že žádného z vnuků nemá opravdu v lásce. Jako by stará dáma byla snad uražená, že nemá žádnou vnučku. Sam měl totiž bratra a dva bratrance – to byli synové strýce Filipa. Neměl pro svůj předpoklad sice žádný důkaz, ale tento pocit vždycky zatraceně sílil, když se ocitl v její blízkosti.

Už od dětství návštěvy u ní nesnášel. Vždycky v ní viděl starou praštěnou „kocičí mámu“: chlupy zvířat všude a odér to byl naprosto příšerný. Dřív měla

kočičích společnic opravdu hodně. Avšak od doby, co bydlela u strýce, se počet chlupáčů razantně snížil. Zaručeně kvůli Emě, jeho ženě – ta měla na kočky spadeno a jejich přítomnost v domě ji netěšila, ani co by se za nehet vešlo.

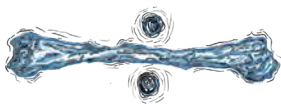
Naposledy se unaveně podíval na svůj odraz v zrcadle a odešel do ložnice. Jeho byt byl velmi strohý. Proč taky nakupovat zbytečnosti? Stejně většinu času trávil ve své kanceláři. Šedé stěny, postel, pracovní stůl. Plus jeho pohodlné zelené křeslo, ve kterém opravdu strašil někdy až moc.

Možná bych si měl jít dneska raději zaběhat a na všechno se vykašlat.

Myšlenka to byla určitě dobrá. Chvilku i zapřemýšlel, že by se pokusil proklouznout do kanceláře – a asi posté pročíst všechny podklady k případu, které měl k dispozici. Nakonec ten nápad zavrhl. *Půjdu a navštívím babi, přece jen, co můžu ztratit?*

Kdyby byl člověk schopný nahlédnout do své budoucnosti... pak by možná své rozhodnutí přehodnotil. Tohle mělo změnit všechno. Třeba by se kancelář plná složek pro ten den zdála jako lepší plán. Anebo ne. Nikdo nedohlédne za všechny rohy.

Snídaně nebyla na programu, stejně doma zas nic neměl. Koupí si něco cestou. Hbitě se oblékl. *Dvě hodiny za volantem*, povzdechl si v duchu, jakmile nasedl do auta. Opravdu doufal, že pro to má vážně dobrý důvod.

Když dorazil do strýcova domu, slunce už krásně hřálo. Obloha pomněnkově modrá, jako vymetená. Ve vzduchu bylo cítit jaro a po zimě vše působilo mnohem pozitivněji.

Strýc akorát natíral zábradlí, když zahlédl příjezdějící auto. Sundal si rukavice a odložil štětku. Sam zaparkoval a s úlevou, že se může vysoukat z vozu, se protáhl. Strýc na něj s pochmurným úsměvem mávl. Sam k němu došel a Filip

se natáhl k synovci, aby si potřásl rukou, se slovy: „Tak jsi dorazil.“ V jeho hlase bylo patrné překvapení, že opravdu přijel.

„Nakonec ano,“ přiznal Sam. „Ty asi nevíš, proč mě tak uháněla? Znělo to dost urgentně,“ musel se zeptat. Přitom si strýce zvědavě prohlížel.

Filip se však snažil o tajemný výraz, což Sama zaujalo o to víc. Normálně pro něj byl strýc snadno čitelný a nemusel dlouho dumat nad jeho pohnutkami. Teď ale bylo těžké uhodnout, o co jde.

„No,“ povzdechl si Filip, „lepší bude, když to probereme uvnitř.“ Mávl rukou ke dveřím.

Oba vešli do předsíně a prošli chodbou plnou fotek do kuchyně. Tam narážili na tetu Emu. Ta se k Samovi hned přihnala se svým typickým objetím. Nemotorně jí položil ruku na záda. Tyhle projevy náklonnosti mu nikdy zrovna moc nešly. Z pohledu strýce to muselo působit hloupě, naštěstí ho teta brzy pustila a on si mohl sednout.

„Jsem moc ráda, žeš nakonec doopravdy dorazil, upřímně jsem nedokázala odhadnout, jestli opravdu přijedeš. Anna nemluví o ničem jiném. Je pro ni vážně důležité s tebou mluvit osobně.“

„To jsem si domyslel. Ale víte proč? Ona mi totiž nikdy sama od sebe nevolá.“ Jak to dořekl, povšiml si, že si Filip s Emou vyměnili ustaraný pohled.

Filip pro něj naštěstí opravdu nikdy nebyl velkou hádankou. A možná právě proto mu strýcův vyděšený a ustaraný pohled ihned napověděl, o co půjde. V hlavě mu zazněl slabý hlásek, že se to dalo čekat. Šlo o babi, muselo to tak být, i proto to její uhánění. Nebylo pochyb, vždyť už jí bylo skoro sto let. Hned si za nedostatek soucitu musel vynadat. Měl by ho minimálně vyjádřit vůči Filipovi. Koneckonců Sama a jeho bratra zabezpečil, když přišli o nezodpovědného otce. Sam v sobě nikdy nedokázal potlačit jistý vztek nad otcovým chováním. Smrt mámy byla těžká pro všechny, otec však nechal bratrovi na krku dva kluky.

Soucitně přikývl. „Chápu.“ Ustaraně se na Filipa podíval.

Bylo vidět, že se Filipovi ulevilo, i tak však začal velice pomalu. „Ona babička už má úctyhodný věk, což víš. Byl jsem s ní u lékaře, je to pro mě pořád těžké... nevím, jak to vezmeš, ale je to rakovina. Léčbu by už prostě nezvládla. Znáš ji, ani nechce. Jen ji dostat do nemocnice na vyšetření bylo peklo. Doktoři ji dopují prášky. Ty aspoň tlumí bolest, neměla by nic cítit. Naše babi,“ povzdechl si, „je tvrdohlavá. Kdyby mě poslechla, šli jsme tam dřív.“ Zlomil se mu hlas.

„Není to tvoje chyba,“ pokusil se ho Sam uchlácholit.

Filip se podíval někam stranou, nechtěl tu před nimi brečet. Teta ho chytla za ruku a ustaraně si ho prohlížela. Dopřál si ještě jeden nádech na uklidnění, než pokračoval. „Každopádně, proč to celé vzniklo... Vsadil bych se, o co chceš, že se s tebou chce rozloučit. Hrozně jí na tom záleží.“ Podíval se na Sama, v hlase se mu objevila bolest. „Jinak bychom ti to samozřejmě zavolali, ale ona trvala na tom, že se s tebou zkontaktuje sama.“

„Bratrovi taky volala?“ zeptal se zamyšleně. Úplně mu to totiž nehrálo, ale nechtěl brát strýci iluze, a tak si to nechal pro sebe. *Proč by se ale zrovna se mnou chtěla sejít?* I ona si musela být vědoma toho, že k ní nechová kdovíjaké city. Na rozdíl od ostatních členů rodiny se o žádné vytváření pseudovztahu ani nepokoušel.

„Ne, jen tobě,“ odpověděl Filip rychle. „Ale neboj se, dali jsme mu to vědět, zítra sem přijede i s rodinou. Taky ji chce vidět...“

„To je dobře,“ přitakal na informaci o bratrovi, ale nedal na sobě znát, do jaké míry se mu ulevilo. Byl rád, že se tu s ním nepotká.

„Mluvil jsi s ním někdy nedávno?“ zeptal se strýc.

„Ne,“ odpověděl popravdě.

„Vždyť pracujete ve stejné budově.“ Tetin hlas zněl káravě. Položila u toho před Sama kávu.

„Děkuju.“ Zadíval se na šálek, aby oddálil odpověď. Věděl ale, že teta bude neodbytná, a tak pomalu dodal: „Je to velká budova.“ Ano, to opravdu byla, a navíc jeho bratr dělá na jiném oddělení. To ale nebyl hlavní důvod, proč se jeden druhému už roky vyhýbali.

„Aha,“ povzddechla si teta, „to bude asi ten problém.“

Chvilku jen tak seděli v nepříjemném tichu. Bylo to smutné, ale rodinná sezení takhle probíhala vždycky. Tedy rozhodně ta, kterých se účastnil on.

Sam se pousmál. „Jak se mají bratřenci?“ Tohle vždycky zabralo, aspoň na chvilku. Byla to dobrá strategie, jak zaplašit tíživé ticho, které často nastávalo.

„Óóó,“ teta se rozzářila, jak předpokládal. „Skvěle, George má třetí dítě, jak víš. Máme z malého George radost. Peter pomáhá Filipovi ve firmě a jeho syn Filip, představ si, má perfektní výsledky ve škole, chce se stát doktorem.“

„To je dobře,“ odpověděl bezmyšlenkovitě a nervózně si přitom pohrával s lžičkou položenou na podšálku. Teta dál vesele klábosila, on ji ale vůbec neposlouchal. Po čase se konečně rozhodl její monolog přerušit. „Měl bych si jít promluvit s babi, koneckonců vypadala, že jí na tom opravdu záleží.“ K jeho úlevě to tetu nenaštvalo a jen souhlasně přikývla.

Zvedl se a s ním i strýc s tetou. Ještě chvilka nepříjemného ticha a rozpačitých pohledů. Teta se na něj vždycky dívala s jistou lítostí v očích, což ho odjakživa lehce vytáčelo. Ani jednoho z nich nikdy nebral jako autoritu, a tak se nenechal příliš vykolejit. Pokynul jim hlavou a odebral se do zadní místnosti.

Před pár lety strýc přesvědčil babi Annu, aby s nimi žila. Předělal pro ni zadní místnost v domě, aby měla pohodlí. Samovi to vždycky připadalo spíš jako jasné gesto, prostě od ní chtěli mít občas chvilku klid. Děda umřel, když byl Sam

ještě malý; byl to srdečný muž. Sam mnohokrát přemýšlel, co na tak protivné ženské, jakou byla jeho babi, viděl. *Láska je holt slepá a v některých případech i hluchá.* Sám pro sebe se nad tou myšlenkou pousmál. Každopádně babi žila mnoho let sama, ale s přibývajícími léty už vše nezvládala tak dobře. Tak si jí strýc vzal k sobě, měl vždycky trošku záchranářský komplex, což ho někdy stálo víc úsilí, než by přiznal. S babi to rozhodně nevyhrál, byla to dáma v letech, se svým názorem, co se nedal změnit, ani když se člověk dost snažil. Letos jí bylo pětadevadesát, ale Samovi se popravdě jevilo, jak se okolo ní čas celkově vlekl, že jí snad táhne na tisíc.

Zarazil se před jejími dveřmi. V břiše měl divný pocit a sucho v ústech. Babi mu vždycky dávala dost zabrat. *Není čas ztrácet čas*, blesklo mu hlavou, zaklepal a vešel.

Našel ji sedět v křesle. Tohle vždycky Sam vnímal jako jedinou podobnost, jakou spolu měli. Možná i tu nespavost po ní zdědil. Ona pak také raději vysedávala, než aby ležela v posteli. Měl za to, že i babi to vnímala jako pohodlnější možnost.

„Ahoj, Samueli,“ pozdravila ho na uvítanou.

Ihned mu naskočila husí kůže z jejího zastřeného hlasu. „Ahoj.“ Nervózně se na ni podíval. Sice už dávno nebyl malý kluk, ale když přišlo na tuhle zvláštní dámu, vždycky se tak cítil. Jako nějaký rošťák, který právě něco provedl.

„Posaď se, prosím,“ ukázala na další křeslo, a aniž počkala, hned přešla k věci. „Jak znám tuhle rodinu a svého syna Filipa, tak ti asi řekl, proč jsem tě zavola-la. Nebo spíš svoje domněnky, což znamená, že ti sdělil, že umírám. Nemá cenu to nijak zastírat ani okolo toho moc lamentovat. Před pravdou nikdo neuteče. Smrt už ke mně má prostě namířeno jistým krokem.“

Sam se na ni díval až s údivem, jak usměvavě a klidně mu tohle všechno sděluje. Jako by šlo o předpověď počasí. *Celá babi*, ač na tom nebylo nic vtipného, tak se nad tím bavil, *rovnou k jádru věci, žádné chození okolo horké kaše.*

„Podle tvého výrazu soudím, že jsem uhodila hřebík na hlavičku. Důvod, proč jsem tě zavolala... rozhodně nečekej nějaké sentimentální nesmysly, ve které asi Filip doufá. Víš, že jsem si na to nikdy nepotrpěla.“ Tvrdě si ho prohlížela.

Protože opravdu nevěděl, co jí k tomu má říct, dál zarytě mlčel. Tím jí dal prostor pokračovat.

„Sice nejsi to nejlepší, v co jsem doufala, ale v téhle rodině se musím spokojit s tebou.“

„Díky, babi,“ zamračil se. Ano, nikdy nebyla zrovna mílius.

„Nebud' hned uražený. Já doufala ve vnučku, bohužel tvá matka umřela tak brzy, když porodila tvého bratra. Což bylo hned dvojí zklamání. Přijít o ni a dozvědět se, že je tu zas o dalšího kluka víc...“

Sam jen nevěřičně zíral, tohle bylo i na ni trošku tvrdé. Navíc s ní nechtěl probírat mámu, moc dobře věděl, jak to tehdy bylo. Vracet se k minulosti rozhodně nehodlal.

„Ano, tak to prostě je, není se proč zlobit. Smrt za tohle nemůže, přichází si pro nás bez rozdílu. Doufala jsem v praprapravnučku, ale tihle kluci umějí dělat zas jen další kluky.“

„Vždyť i ty máš syna – Filipa,“ musel do toho vstoupit. Navíc nechápal, proč babi o smrti mluví jako o osobě. Dávala celé té situaci divný podkres, jako by šlo o něco tajemného.

„No, ano, to bylo přání tvého dědy. I když mi to možná nevěříš, tak já dědu opravdu milovala.“ Na chvíli se zasnila.

Sam ji celou dobu jen tiše sledoval.

„To teď není důležité,“ pokračovala. „Jak víš, tak mi moc času nezbývá, a musím předat rodinné dědictví.“ Otočila se ke stolu a vzala do roztřesených rukou malou vyřezávanou krabičku. „Tohle se v naší rodině předává už po generace. Tedy v ženské linii. Já se musím spokojit s tebou.“ Ještě na chvíli na něm spočinula svým kritickým pohledem. Pak si povzddechla a předala mu ji.

Sam si ji od ní vzal, byla překvapivě těžší, než vypadala. Byla ale zamčená. „Zapomnělas mi dát klíč.“

„Ne! Nepokoušej se ji otevřít! Nikdy!“ rozkřikla se náhle Anna.

Sam překvapením nadskočil. Nikdy v životě na něj nezakřičela. Vždycky vůči němu sice měla nějakou jedovatou poznámku, hlas na něj ale nezvedla.

„Tu krabičku uchovej a předáš ji, tohle by tě snad nemělo překvapit, že ideálně ženě, dá-li bůh v naší rodině. Nikdy se ji ale nepokoušej otevřít, to mi slib.“

„Dobrá, dobrá,“ snažil se rozrušenou stařenku uklidnit. Prohlížel si u toho truhličku a podlehl zvědavosti. „Co by se stalo, kdybych ji otevřel?“

„Prostě ji neotevírej,“ zamračila se na něj, ve tváři už měla patrné i stopy únavy.

Sám se nad tím musel zamračit, tohle bylo zcela nedostačující vysvětlení. „Tohle je důvod, proč jsem měl přijet?“ zamával krabičkou. „Myslím, že bys mi k tomu mohla říct něco víc. Možná jsem podle tebe jenom chlap, ale když jsem ta jediná možnost v ro-

dině, se kterou se musíš smířit...“ Možná si to podráždění v hlase přece jen mohl odpustit. Neměl bych mluvit se ženou, která umírá, takovým tónem.

Babi se zamračila, nechala si zatraceně dlouhou chvilku na to, aby vytvořila dostatečně dramatický okamžik. Když už byla s atmosférou očividně spokojená, začala. „Je to složité, Samueli. Potřebuji, abys tu krabičku strážil, jako jsem to dělala já. Nic víc. Pokud trváš na tom, že chceš vědět, co by se stalo, kdybys byl opravdu natolik šílený a otevřel ji, tak ti to povím. Stal by se z tebe ten, co kráčí se Smrtí,“ pronesla.

Sam nevěděl, jestli se má smát, nebo starou dámu litovat. To, s jakou precizností to celé pronesla, mu připadalo jako nějaký laciný pořad o záhadách. Něco v jeho pohledu jako by jí naznačilo, na co myslí.

„Nejsem blázen,“ vyštěkla na něj ublíženě. „Tahle truhlička v sobě totiž nese kletbu. Kdo ji otevře, uvidí Smrt. Existuje deník, kde by ses mohl dozvědět víc, naše pra-pra-pra-pra-prabába Aurora ho napsala. Je ale ve španělštině, značně pochybuji, žeš ve škole dával pozor a španělsky umíš.“

„Moc ne,“ přiznal rozpačitě. „Vážně ale nevím, co tohle všechno znamená?“

„Dobrý bože,“ povzdechla si stará žena. „Já doufala, že jsi malinko otevřenější než všichni zabedněnci v téhle rodině.“ S nasupeným výrazem mu předala starou ohmatanou knihu. Měla kožené desky a vypadala opravdu letitá.

„V tomto deníku jsou zápisky sepsané poslední ženou, která byla natolik bláhová, aby krabičku otevřela. Klíč k ní je pochovaný s Aurorou. Tvůj úkol je jednoduchý, prostě tu věc schovej, chraň ji a za žádnou cenu neotevírej.“

Nevěřicně se na Annu zadíval. Nevěděl, co jí na to má říct. Prohlédl si truhličku. Přišla mu jako nějaká veteš, navíc ta přitažená povídačka o kletbě.

V tom okamžiku se mu o nohu otřela kočka. Za krátkou dobu podruhé úlekem nadskočil.

Stařenka se na černé zvíře láskyplně zadívala. „Kočky jsou úžasná stvoření. Umějí kráčet ve stínu mezi všemi světy a na rozdíl od nás lidí, co často umíme jen popírat, Smrt vidí,“ pronesla teskně. „Budou mi opravdu chybět,“ dodala.

„Kočky ti budou chybět? To jsi celá ty, babi.“

„Ty jsi ten poslední, co mi může něco vyčítat,“ zpražila ho ostře. „Jako bys ty sám udržoval bůhvíjaké rodinné vztahy. Nebyť Filipa, tak tě už několik let nikdo z nás neviděl.“

Byla to pravda, nemělo cenu se s ní hádat. Jeho provinilý pohled dokonale prozradil, že víc říkat nemusí.

Náhle se k němu naklonila a vzala ho za ruku. „Samueli, neotevírej ji, věř mi.“ Její pohled však nebyl upřený na něj, nýbrž za něj. Hleděla někam do rohu pokoje, až se musel sám otočit. Bylo to divné, nikdo tam nebyl, ale přísahal by, že někdo právě v onom koutě před vteřinou stál. Tahle místnost byla děsivá, šero ze zatažených závěsů, těžký, vydýchaný vzduch. Tisíce fotek v rámečcích a smrad koček. Zatočila se mu z toho hlava. Musel odtud pryč, a to hned!

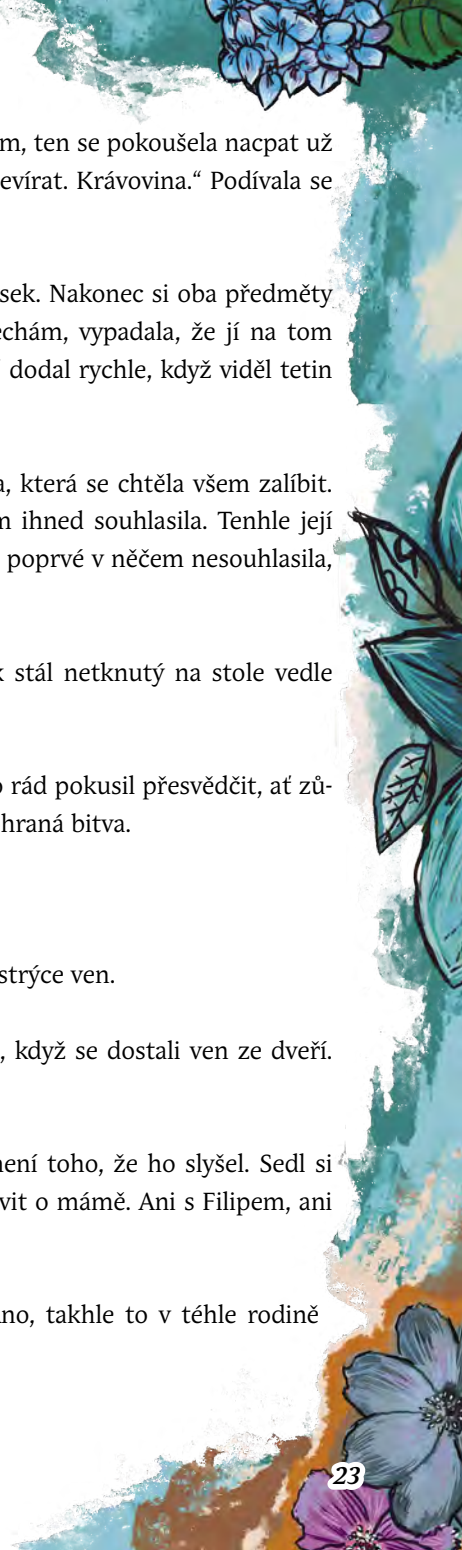
„Neboj, babi.“ Stiskl jí ruku. „Uchovám ji v bezpečí.“ Pomalu se zvedl, stařenka se položila zpět do křesla a zavřela oči. Byl to zvláštní výjev, jako by si oddechla, že od ní krabičku konečně někdo odnáší. Zdálo se, že mu uvěřila, že u sebe ten předmět uchová, ač on sám o tom zatím moc přesvědčen nebyl.

Věnoval jí ještě jeden bolestný pohled. Pak rychle vyšel z místnosti. Bylo to za ním.

V kuchyni na něj čekal Filip s Emou.

„Tak jak?“ zeptal se Filip okamžitě, jakmile Sam vešel do místnosti.

„Chtěla mi předat tohle,“ ukázal jim obě ohmatané letité věci. „Prý je to rodinné dědictví.“

Ema se ironicky ušklíbla. „Prosím tě, tenhle krám, ten se pokoušela nacpat už mně. Prý je ta truhlička prokletá a nesmí se otevírat. Krávovina.“ Podívala se na něj. „Být tebou, hned to vyhodím.“

Sam tiše stál, pohled upíral na krabičku a notýsek. Nakonec si oba předměty zastrčil do kapsy kabátu. „Myslím, že si to nechám, vypadala, že jí na tom záleží. I když tomu samozřejmě taky nevěřím,“ dodal rychle, když viděl tetin posměšný výraz.

Její chování mu přišlo úsměvné. Ema byla žena, která se chtěla všem zalíbit. Toužila, aby ji všichni milovali, proto s každým ihned souhlasila. Tenhle její povahový rys mu nikdy nevyhovoval. Teď s ním poprvé v něčem nesouhlasila, což na něj působilo jako příjemná změna.

„Už budu muset jet, díky za kávu.“ Jeho šálek stál netknutý na stole vedle tetiny položené ruky.

Strýc se na Sama jen smutně díval. Byl by se ho rád pokusil přesvědčit, ať zůstane déle, ale věděl, že to je stejně předem prohraná bitva.

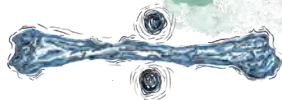
„Půjdu tě doprovodit,“ zvedl se ze židle.

Sam pokynul tetě na rozloučenou a následoval strýce ven.

„Víš, tvoje máma mi chybí,“ začal Filip pomalu, když se dostali ven ze dveří. „Často na ni myslím.“

Sam se na něj díval a pokýval hlavou na znamení toho, že ho slyšel. Sedl si do auta a beze slova odjel. Vážně se nechtěl bavit o mámě. Ani s Filipem, ani s nikým na tomto světě.

Strýc Filip smutně sledoval odjíždějící auto. Ano, takhle to v téhle rodině chodí.

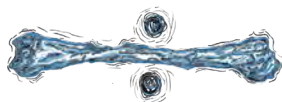

Přestože neměl, stejně se nakonec vydal do práce. Zašil se do kanceláře a vytáhl svůj otevřený případ. Pročítal vše pořád dokola, doufal, že něco přehlédl, že najde nějakou skrytou informaci, cokoliv, co mu napoví. Maličkost, od které by se mohl odrazit. Nic. Zvlášť ho zajímaly zprávy z mobilu zmizelého chlapce. Zdály se sice obyčejné, ale něco mu na nich nehrálo. Jen nedokázal přijít na to co. Odpovědi na jeho otázky prostě nepřicházely. Chlapcův mobil byl vypnutý už týden. A všechna možná vysvětlení vedla do slepé uličky.

Promnul si unavené oči. „Kde jen jsi, Petere...”

Zadíval se z okna, byla už tma. Zvedl se, cítil se rozlámaný, jako kdyby uběhl maraton. Nebyl tady k ničemu, celý den nanic, pojede domů. Než vyšel z kanceláře, uvědomil si, že má pořád tu malou škatulku v kapse kabátu. Vzal ji do ruky a chvíli váhal nad otevřeným košem.

„K čertu s tebou, babi.“ Strčil starý předmět zpět do kapsy. Nedokázal ho vyhodit. Ani nevěděl proč, většinou neměl problém se něčeho zbavovat. Zvlášť pak věci, která působila jako nějaká laciná šperkovnice. Nějak to ale nešlo. Vrátil se ke stolu a z posledního šuplíku vytáhl koženou taštičku. Zhasl světlo a odešel.

Cestou domů se zastavil pro jídlo u pana Wanga. Takhle mu to vyhovovalo, ani nemusel mluvit a pan Wang přesně věděl, co mu má zabalit.

Stál u kuchyňské linky a bezmyšlenkovitě jedl nudle. Přitom si prohlížel malou krabičku. Byla dlouhá asi patnáct centimetrů, zdobená řezbami, působila na něj jako něco ze zaprášeného bazaru. Viděl symboly, které mu nedávaly

mysl, uprostřed strom, což nebylo nic tak nevídaného. Jeden z jeho suků byl otvorem na drobný klíček. Předmět byl sice dřevěný, jenže těžký, jako z kovu. Částečně vykládaný nějakým kamenem, on ale netušil jakým – měl tyrkysovou barvu a házel nejružnější odlesky.

Zkusil s truhličkou zachrastit, nic se však neozvalo. Znovu na ni upřel pohled – a vtom se to stalo. Jako by se znaky změnily. Byl to jen moment, kratší než mrknutí oka. Snad se mu to jen zdálo, nalhával si. Pokud se to opravdu stalo, což se snažil popírat, jak to jen šlo, tak symboly stejně pořád zůstávaly nečitelné.

Nechal jídlo na lince a přesunul se k pracovnímu stolu. Vytáhl koženou brašnu a z ní vyňal sadu na otevírání zámků. Zamyslel se, došel ke kabátu a našel deník.

Kdyby aspoň uměl trochu lépe španělsky. Takhle rozuměl každému pátému slovu. Zápisník byl plný kreseb. Prohlížel si pestré obrázky, na jednom byla vyobrazena žena s červenými vlasy. Na jiném se žlutými. Pozvedl obočí. Tohle nedává žádný smysl. *Babi asi po večerech ujížděla na nějakých drogách.* Jinak pro to neměl vysvětlení. Pohodil notýsek vedle ostatních předmětů a nechal to být.

„Kravina.“

Došel zpátky k jídlu a s nelibostí zjistil, že už úplně vystydl.

Vážně pitomost, pomyslel si naštvaně. Asi čekal něco zásadního. A místo toho, jako vždy, zas čirý nesmysl. Sice si pořád říkal, že by neměl nic moc očekávat, ale nebyl schopný to pustit z hlavy.

Svlékl si košili a došel do koupelny. Napustil si vanu. V bytě bylo příjemné ticho. Zavřel oči.

S trhnutím se probudil. Voda už byla studená. Sáhl po mobilu na umyvadle, za pět minut půlnoc. Bylo to divné probuzení, jako by slyšel nějaký hluk. Téměř jako zvuk bubnů a volání svého jména. Asi se mu něco zdálo. Vytáhl špunt a natáhl se pro ručník.

Zhasl světlo v kuchyni. Pohled mu padl na rozsvícenou lampičku nad pracovním stolem. Pomalu tam došel, truhlička se pokojně povalovala vedle sady na otevírání zámků.

Dosedl na židli a pomalu do klíčové dírky zastrčil šperhák. Moc dobře to nešlo. Zkoušel krabičku různě natáčet, vydávalo to divný rachotivý zvuk, ale povolit nechtěla.

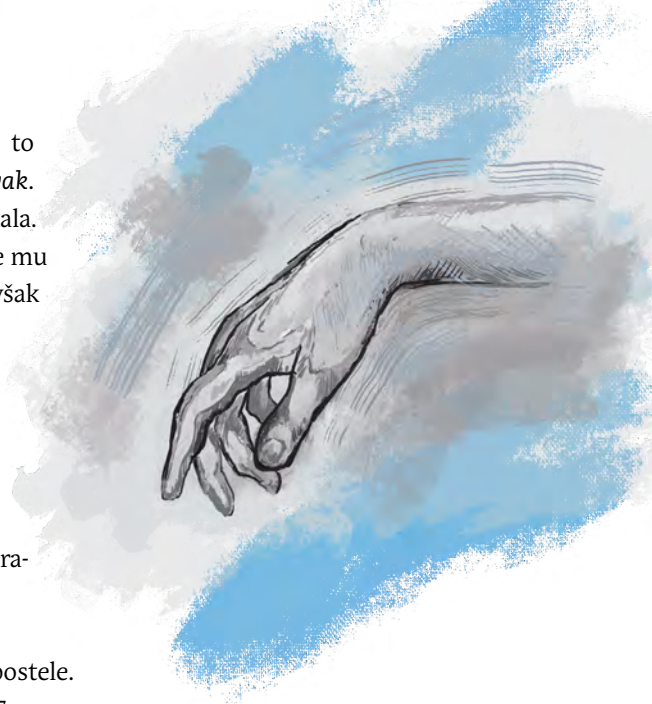
Po pár minutách, když už to chtěl vzdát, se ozvalo tiché cvak. V žárovce zavrčelo a zablikala. Upřímně ho to polekalo. Srdce mu bušilo jako o závod. Pomalu však nadzvedl víčko.

Byla prázdná.

Klasika. Takhle to mělo být, nic víc. Až se lehce zastyděl, že byl tak vyděšený. Odhodil krabičku na stůl.

Zhasl lampičku a padl do postele. Budík posměšně ukazoval 0:07.

Další den, kruci.

Srážka

Už nějakou dobu stál v koupelně a oblékal se. Vtom zazvonil budík. Sam se po něm ohlédl. Možná by se vážně měl naučit ho vypínat. Vlastně ho ani ke vstávání nepotřeboval. Byl to jeden z těch otravných zlovyků, který se nedokázal odnaučit. Aby k sobě byl upřímný, moc úsilí tomu nevěnoval. Tak či onak, rachotivé cinkání pro něj znamenalo nový den.

V kuchyni si z překapávače líně nalil kávu. Na pracovním stole ležela krabička. Pomalu k tomu *rodinnému pokladu* došel, rozhodnut, že ten kus veteše vyhodí. Položil šálek kávy na stůl a zvedl ji. Byla zavřená, *zvláštní*. Zalomcoval s ní. Víko té zpropadené truhličky sedělo pevně a nepohnulo se ani o píd, dokonce ani když zabral vší silou.

Že by nějaký mechanismus, který se sám zamkne, jakmile horní díl dosedne zpět? Přisahal by však, že když ji v noci odhodil na stůl, zůstala otevřená. Prohlédl si vyřezávaný strom. Zdál se mu jiný než včera. Náhle si uvědomil, že chybí otvor na klíč. Dech se mu zastavil. Raději rychle sáhl po lampičce a rozsvítil. Začal dřevěný povrch truhličky detailně zkoumat, přetácel ji na světle sem a tam. Ač se snažil dívat sebelíp, aby sám sebe přesvědčil, že se mylí, bylo to marné. Strom se opravdu zdál jiný. Po otvoru nikde ani památky. Přejel ještě prstem po řezbě. Nic.

Hodil ten znepokojivý předmět na stůl. Asi bych si měl vážně vzít volno. Už mu ze všeho straší ve věži. Zhasl, popadl kabát a odešel z bytu, aniž se ohlédl. Nechal přitom krabičku tam, kde ji upustil.

Nasedl do auta a začal upravovat zrcátko. V jeho odrazu mu pohled spočinul na zadním sedadle a v tu chvíli mu srdce skoro vyskočilo z těla. Zahlédl totiž ženu. Seděla bez hnutí a tiše ho sledovala. Prudce se otočil, už tam ale nebyla. Vyděšeně se znovu podíval do zrcátka, nikde nikdo. Takhle po ránu to bylo o trochu víc adrenalinu, než by vítal.

Složil si hlavu do roztřesených dlaní. Pak znovu zkontroloval zadní sedadlo, aby se ubezpečil, že tam nikdo nesedí. Bylo prázdné. Ruce se mu ještě lehce chvěly, když startoval. Pomalu vyjel z podzemního parkoviště do začínajícího dne.

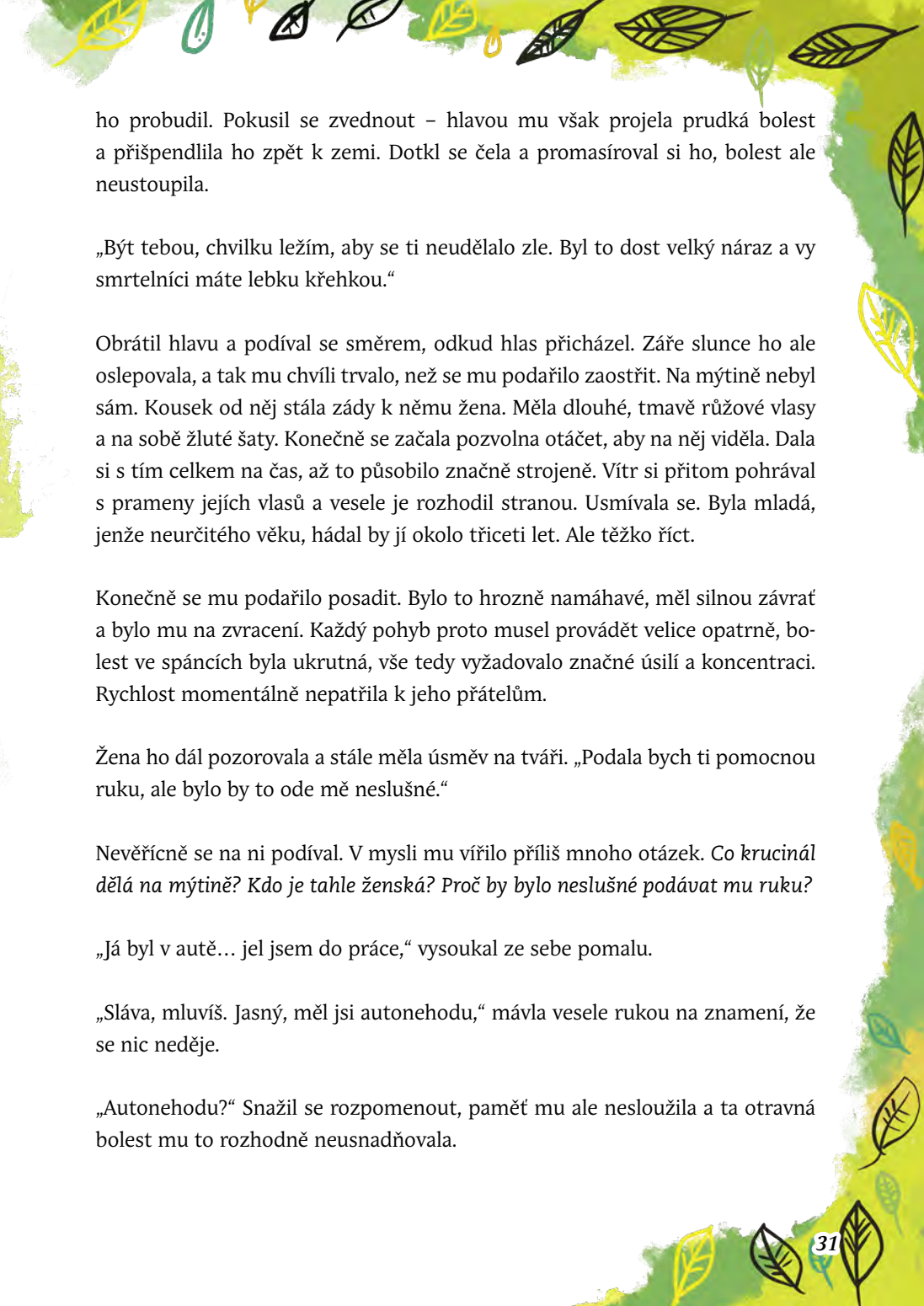
Celou dobu těkal pohledem k zrcátku. Vážně, zamyslel se, už mi taky přeskočilo. Začínám být stejně paranoidní jako většina mé bláznivé rodiny.

„Probud’ se...“ – znělo to jako šum stromů. Prudce otevřel oči. Nevěděl, kde je a co se stalo. Než se mohl pořádně rozhlédnout, musel znovu přivřít víčka. Oslnilo ho totiž ostré sluneční světlo.

Ležel v zářivě zelené trávě na nějaké mytině. S listy v korunách stromů si něžně pohrával vánek, bylo to však úplně jiné šumění než ten zvuk, který

ho probudil. Pokusil se zvednout – hlavou mu však projela prudká bolest a přišpendlila ho zpět k zemi. Dotkl se čela a promasíroval si ho, bolest ale neustoupila.

„Být sebou, chvilku ležím, aby se ti neudělalo zle. Byl to dost velký náraz a vy smrtelníci máte lebku křehkou.“

Obrátil hlavu a podíval se směrem, odkud hlas přicházel. Záře slunce ho ale oslepovala, a tak mu chvíli trvalo, než se mu podařilo zaostřit. Na mýtině nebyl sám. Kousek od něj stála zády k němu žena. Měla dlouhé, tmavě růžové vlasy a na sobě žluté šaty. Konečně se začala pozvolna otáčet, aby na něj viděla. Dala si s tím celkem na čas, až to působilo značně strojeně. Vítr si přitom pohrával s prameny jejích vlasů a vesele je rozhodil stranou. Usmívala se. Byla mladá, jenže neurčitěho věku, hádal by jí okolo třiceti let. Ale těžko říct.

Konečně se mu podařilo posadit. Bylo to hrozně namáhavé, měl silnou závrať a bylo mu na zvracení. Každý pohyb proto musel provádět velice opatrně, bolest ve spáncích byla ukrutná, vše tedy vyžadovalo značné úsilí a koncentraci. Rychlost momentálně nepatřila k jeho přátelům.

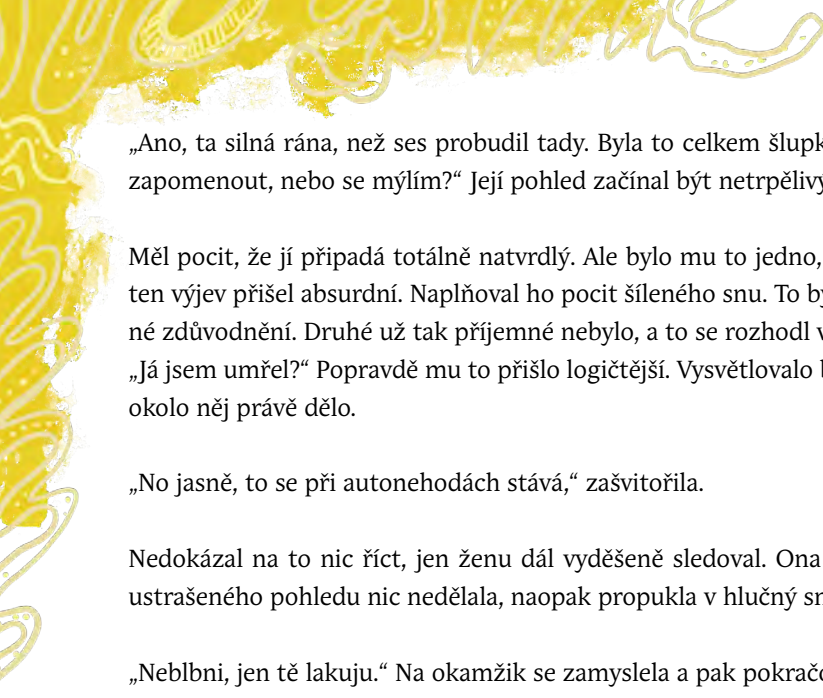
Žena ho dál pozorovala a stále měla úsměv na tváři. „Podala bych ti pomocnou ruku, ale bylo by to ode mě neslušné.“

Nevěřičně se na ni podíval. V mysli mu vířilo příliš mnoho otázek. *Co krucinál dělá na mýtině? Kdo je tahle ženská? Proč by bylo neslušné podávat mu ruku?*

„Já byl v autě... jel jsem do práce,“ vysoukal ze sebe pomalu.

„Sláva, mluvíš. Jasný, měl jsi autonehodu,“ mávla vesele rukou na znamení, že se nic neděje.

„Autonehodu?“ Snažil se rozpomenout, paměť mu ale nesloužila a ta otravná bolest mu to rozhodně neusnadňovala.

„Ano, ta silná rána, než ses probudil tady. Byla to celkem šlupka. Těžko na ni zapomenout, nebo se mýlím?“ Její pohled začínal být netrpělivý.

Měl pocit, že jí připadá totálně natvrdlý. Ale bylo mu to jedno, nějak mu celý ten výjev přišel absurdní. Naplňoval ho pocit šíleného snu. To bylo jedno možné zdůvodnění. Druhé už tak příjemné nebylo, a to se rozhodl vyslovit nahlas. „Já jsem umřel?“ Popravdě mu to přišlo logičtější. Vysvětlovalo by to vše, co se okolo něj právě dělo.

„No jasně, to se při autonehodách stává,“ zašvitořila.

Nedokázal na to nic říct, jen ženu dál vyděšeně sledoval. Ona si však z jeho ustrašeného pohledu nic nedělala, naopak propukla v hlučný smích.

„Neblbni, jen tě lakuju.“ Na okamžik se zamyslela a pak pokračovala. „Nemám zrovna ve zvyku tohle slovní spojení používat, když s vámi mluvím. Vlastně ani nejsem úplně zvyklá s vámi smrtelníky mluvit. Co nepochytím z vaší kultury, jako když neznám. Navíc jsem teď chvilku vaše dění nesledovala. Někdy je potřeba si dát aspoň od vaší tvorby pauzu. Teď to doháním.“

„Teda,“ dodala svižně. „Mluvím s vámi smrtelníky, samozřejmě,“ vysvětlovala. „Když umřete. Takže s vámi mluvím dost, ale to je většinou hodně podobné, tak některé výrazy se moc nehodí, abych používala.“

Nic z toho, co mu právě řekla, nedávalo smysl. Sam se na ni zamračil. Co to plácá za nesmysly? „Nechápu to, kde to jsem?“ zeptal se tiše a rozhlédl se, nic kolem mu však nebylo nijak povědomé.

„Óóó,“ usmála se. „Jsi v Mezi Světě. To je asi nejvhodnější název. Existuje pro to sofistikovanější označení, Inter Orbi, i když pochybuju, že umíš latinsky. Upřímně – úplně rozumím tomu, že spíš neumíš, dneska už se to moc nenosí. Má to i svůj originální název, nejen ten latinský, ale to je v řeči smrti. Což je super zábavné, vidíš, nikdy jsem nad tím moc nepřemýšlela, proč zrovna v mém

jazyce, a ne třeba v jazyce života. Vy smrtelníci řeč smrti nemáte zrovna rádi, naskakuje vám z ní husí kůže. No, promiň, není to vlakové nádraží,“ vychrlila.

„Vlakové nádraží?“ zamračil se na ni nechápavě. „Řeč smrti?“ dodal zmateně.

„Ano, právě jsem dočetla Harryho Pottera – moc se mi líbila ta pasáž se Smrtí a relikviemi. Já mám taky své relikvie, to dost sedí.“ Při slově „relikvie“ prsty naznačila uvozovky. „Ale mám ráda vyřezávané krabičky,“ pokračovala vesele. „A řeč smrti, to je jazyk. Hrozně starý, ale není mrtvý, což je vtipné. Jazyk smrti není mrtvý. Chápeš?“ dodala a zasmála se vlastnímu vtipu.

On na ni jen dál nevěřicně zíral. Mluvila dost rychle, ale pořád nenacházel se-bemenší smysl v tom, co říkala. Některé útržky celé té výpovědi mu přece jen pomalu začaly zapadat do sebe. Jedna indicie, které se konečně dokázal chytit, byla ona vyřezávaná krabička – tak to jsem asi vážně ještě v posteli a tohle je opravdu hodně stupidní sen.

„Kdo jsi?“

„Já, *dramatická pauza*, jsem Smrt.“

„Ta dramatická pauza se neříká,“ poznamenal unaveně. „Smrt? Vypadáš spíš jako nějaká postavička z japonských omalovánek, nevím, jak se jmenují.“

„Manga.“

„Co prosím?“

„Manga, tak se nazývají – japonské omalovánky. Což mimochodem nejsou, jsou to komiksy,“ začala mu Smrt vysvětlovat. „Mají popravdě dlouhou historii, čímž tě teď nebudu unavovat, ale některé jsou opravdu hodně staré. Já sama bych jim přikládala delší historický úsek, než to někdy děláte vy. Podle tvého výrazu tě to ale teď stejně moc nezajímá.“ Sklonila hlavu, pak se na něj

znovu podívala a pokračovala. „Ohledně toho zjevu, vy smrtelníci jste v tomhle hrozně nudní. Proč by Smrt měla vypadat jako kostlivec s kosou? Navíc černá je hrozně otravná barva. Což bych asi neměla říkat, když se tak dívám, jak jsi oblečený... černá košile, černý oblek. Celkem nuda, ne?“

Sam se ironicky pousmál. „Už bych se rád probral, tohle je vážně ujetý sen.“

Věnovala mu bolestný pohled a povzdechla si. „Ty si myslíš, že spíš. Tak to mám pro tebe špatnou zprávu. Technicky vzato, jsi teď mimo a probudíš se, to ano. Ale ne ve své posteli, spíš na airbagu volantu, aspoň doufám, že tomu tak vážně říkáte. K tvé smůle, nebo možná štěstí, záleží na úhlu pohledu, ale o sen opravdu nejde, je to skutečné a děje se to. Popíráním si jen uškodíš.“

„Tak mám halucinace, asi jsem se hodně praštil do hlavy.“

„Ani to ne. Jsi ten, kdo vidí Smrt. Nebo lépe: ten, co kráčí se Smrtí. To je mimochodem napsané na té krabičce, kterou ti Anna doporučovala neotevírat.“

„Hele, tohle je fakt hodně praštěný sen, už se chci vzbudit.“ Začínal s touhle divnou ženskou ztrácet trpělivost. Neohrabaně se pokusil zvednout, dopadlo to však bídňě, nohy ho prostě neposlouchaly. Přišly mu jako z gumy, jen dál ležely na té protivně zelené trávě. Nějak nemohl popadnout dech, a navíc mu připadalo, že se mu v hlavě usadil šotek, který vši silou mlátí o jeho lebeční kosti.

„Dobrá,“ odpověděla mu Smrt vlídně.

„Ok.“ Přestal s úsilím, které stejně nikam nevedlo. Její *dobrá* ho uklidnilo, i když nechápal proč.

„Uvidíme se až u tebe doma. Technicky vzato s tebou mám být pořád, na každém kroku, je to součástí toho, co sis na sebe přivolal. Jak tě tak pozoruju, budeš akorát vyšilovat. Nikdo mě nevidí, nikdy. To je dobré, když si zapamatuješ. Budeš vypadat jako totální blázen, když o mně budeš mluvit. Abych tě

ochránila, udělám výjimku, musím tě ale upozornit, že je to proti pravidlům. Nechám tě v klidu, dokud se nevrátíš k sobě do bytu, od té chvíle však s tebou budu každý okamžik tvého života. Silně ti doporučuju o mně nemluvit. Vše další si postupně vysvětlíme. Budeme na to mít dost času.“ Poslední větu pronesla hodně pomalu a dodala jí tak patřičnou vážnost.

Vztek v něm jen pěníl a byl připravený ji už vážně poslat někam, doopravdy neměl zájem o její společnost. Než ale stihl otevřít pus, aby se na ni rozkřikl, Smrt luskla prsty. A on se probudil na airbagu, v autě plno kouře, venku křik.

Dotkl se hlavy, bylo to však nesmírně bolestivé. Auto bylo zdemolované na straně spolujezdce. Pomalu otevřel dveře. V tu chvíli se k němu přirítíl nějaký muž a začal mu pomáhat. V dálce zněly sirény a Samovi se chtělo zvracet. Pocit to byl stejný jako z toho divného snu nebo co to bylo za přeludy.

„Jste v pořádku, nebojte se nic, vedle v autě jsou taky všichni celí. Totálně chybá toho kluka, nevšiml si červené.“

Sam pokynul tomu člověku na znamení díky a posadil se na obrubník, nebyl schopen slova. Během chvilky tam byla policie i sanitka. Ani moc neprotestoval, když ho nakládali dovnitř. V dálce zahlédl kamaráda z dopravního, jak dává do kupy tu spoušť po havárce. Nevypadalo to moc pěkně. Ještě se naposledy smutně podíval na své auto, bylo úplně na šrot. Plech působil jako papír, který někdo zmuchlal a zahodil.

Pohledná zdravotní sestřička mu zasvítla baterkou do oka. V tu chvíli druhý zdravotník za nimi zavíral dveře sanitky. V odrazu okna ji uviděl – Smrt. Leknutím nadskočil. Byla to jen vteřina, ale i tak ho to vyděsilo.

Sestřička se na něj s obavami podívala. „Cítíte se opravdu dobře, pane Jonesi?“

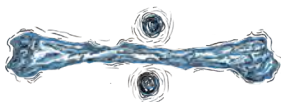
„Ano, jen jsem...“ Zaváhal. „Jsem trošku v šoku. Vůbec nevím, jak se to stalo, a asi jsem při nárazu na chvilku ztratil vědomí.“

„Vezmeme vás do nemocnice, zkontrolujeme, jestli nemáte otřes mozku. Nechcete někomu zavolat, nějakému členu rodiny?“

„Musím zavolat do práce, že se zdržím.“

„Zdržíte?“ V jejím hlase bylo slyšet překvapení a věnovala mu udivený pohled. „Myslím, že jim s klidem můžete říct, že se dnes vůbec neobjevíte. Máte štěstí, že se vám nic vážnějšího nestalo a že s vámi nikdo další nejel. Spolucestující by dopadl daleko hůř, vaše auto bylo dost zdemolované.“ S těmi slovy mu nasadila tlakoměr.

Vše jí odkýval, popravdě totiž moc neposlouchal. V myšlenkách byl na té propadivné mýtině. Co když se *mi to nezdálo*? Přišel si tak zranitelný, nevyzval se v tom, co je realita a co jen jeho představivost. *Chovám se jako blázen*, vynadal sám sobě. Ze všeho nejradši by šel hned domů a tu pitomou truhličku vyhodil. *Zatracená babka, tohle mi byl čert dlužnej. Se z toho fakt zblázním.*

V nemocnici nechtěl zůstat ani náhodou. První, co ho zajímalo, bylo, jak se z ní dostane ven. Ukázalo se, že to nebude tak lehké. Musel projít nejedním vyšetřením, a navíc se ho snažili přesvědčit, aby zůstal přes noc na pozorování.

„Máte doma někoho, kdo na vás dohlédne, kdyby se vám přitížilo?“ Už jen když se ho doktor takhle ptal, cítil z toho náznaky manipulace.

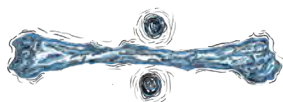
Zajímavá otázka. V uších mu zazněla ozvěna jejího hlasu.

„Uvidíme se až u tebe doma.“

„Ne, žiju sám, ale cítím se dobře. Můžu jít?“

„Dobrá, fyzicky se zdáte být v pořádku. Kdyby se vám přitížilo, tak mi slibte, že si zavoláte sanitku.“

„Spolehněte se, doktore.“ Sam se zvedl, pokynul mu hlavou na rozloučenou a odešel.

Před nemocnicí se konečně volně nadechl. To, že ho strašil každý odraz ve skle, nechtěl přiznat ani sám sobě. Selhával v tom však bravurně. Jako by ji pokaždé zahlédl, jak ho tiše pozoruje. Bylo to jen mihnutí, i tak ho to ale vždycky vylekalo.

Zavolal si taxík a cestou domů vyřídil pár hovorů. Do práce nemohl, jeho nadřízený to ani nemusel vyslovit nahlas – tušil, že by se na něj díval jako na šílence. Kdyby ho jen myšlenka jít domů aspoň neděsila k smrti. Jistě, k Smrti, uchechl se sám pro sebe. *Nebud' jak malej*, okřikl se.

Taxík mu zastavil rovnou u vchodu.

Vstupní dveře, výtah, chodba... až moc rychle se ocitl u svých dveří. Teď na něj jen zíral. Prostě tam tak stál u svého bytu a čekal. Na co vlastně? Zhluboka se nadechl. Vsunul klíč do zámku a vešel.

Prošel celý byt, nikde nikdo.

„Jsem fakt pitomec,“ zašeptal do ticha.

„Ani bych neřekla,“ ozvala se Smrt.

Nadskočil jako polekaná kočka, srdce se mu rozbušilo. Pomalu se otočil. Smrt klidně seděla v křesle. V jeho křesle! Kde Sam tak rád vysedával během svých probdělých nocí. Musel okolo ní projít a nevěšmout si jí, což bylo snad nemožné! Tak či tak tam byla. V ruce držela krabičku babi Anny. Smrt ale vypadala jinak než ráno. Neměla už dlouhé růžové vlasy, ale krátké světle žluté. I její oblečení se změnilo, měla na sobě volné bílé tričko, ledabyly zastrčené do smaragdově zelené sukně.

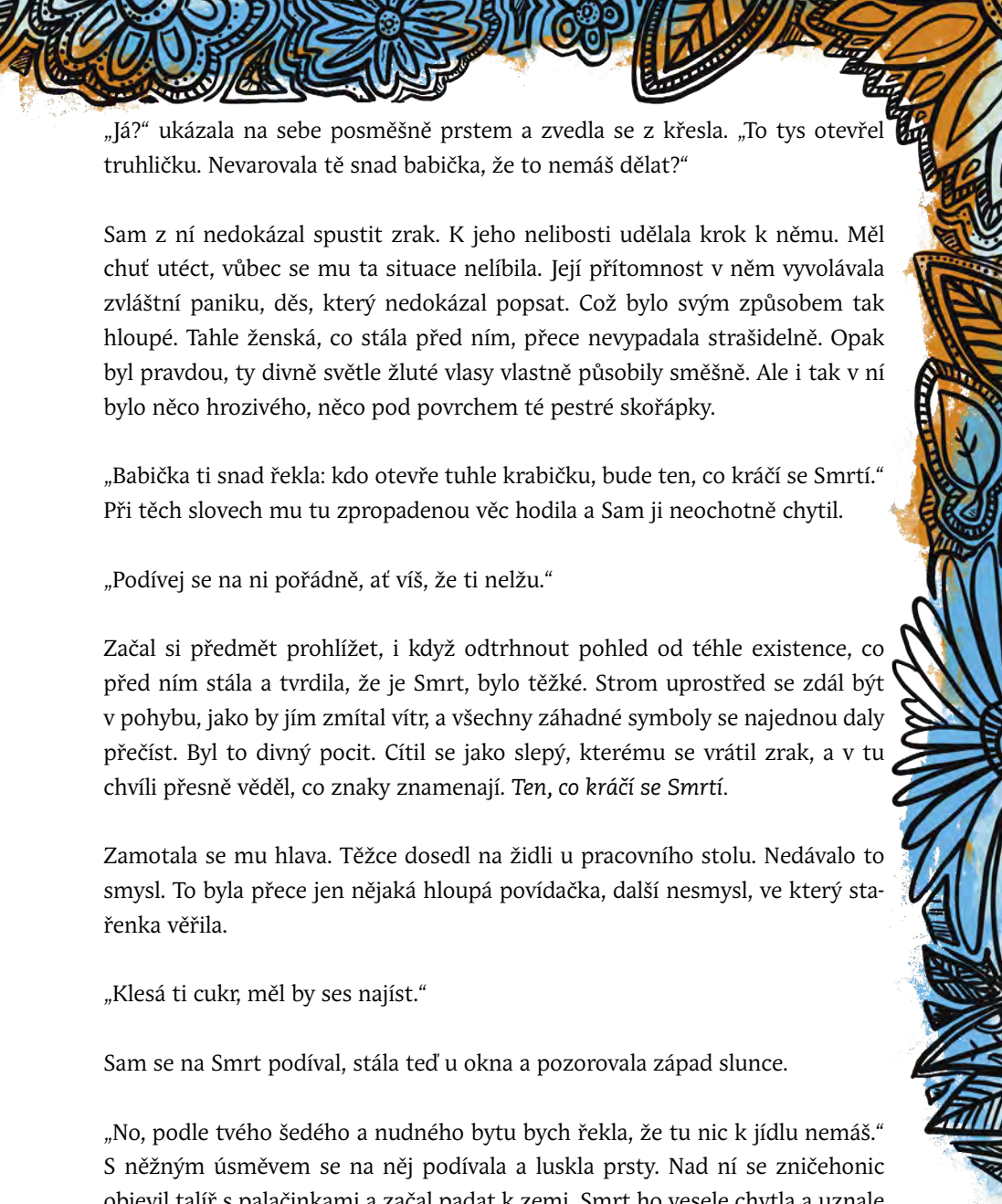
„Vypadáte jinak.“ Chtěl ji nějak oslovit, ale zoufale nechtěl použít slovo Smrt. *Smrt, nebo snad Smrtko? Jak se vůbec takové existenci říká?*

„Proč vypadat pořád stejně, když můžu být pokaždé jiná? Je to jednoduché, kdybys byl v cukrárně s tisíci příchutěmi zmrzliny, asi taky nebudeš jíst jen jednu pořád dokola.“ Pronesla to velice přátelsky.

Jen na ni dál zíral a uvědomoval si přitom, jak hloupě se asi musí tvářit. Nevěděl však, co jí na to má odpovědět. Celé to bylo bizarní. Smrt se na něj upřeně dívala, nepříjemné ticho narůstalo, až se ho rozhodla přerušit.

„Ty toho moc nenamluvíš, co,“ ušklíbla se. „Po tak dlouhé době je někdo zas prokletý a stal se mým společníkem, a zrovna to musí být někdo tak tichý. Už je to nějaký ten pátek, kdy někdo otevřel tuhle krabičku,“ zamávala s ní vesele. „Tvoji předchůdci většinou křičeli, byli hysteričtí, měli tisíce otázek, byli otravní, brečeli, prosili mě, ať zmizím, modlili se k bohu či k čemukoliv, v co věřili. Dokonce se mě pár z nich pokusilo zabít, což bylo spíš úsměvné. Jeden při tom pokusu podpálil celý dům, teda nechtěně u toho uhořel, to byla fakt smůla,“ povzdechla si, naklonila hlavu a zvědavě si Sama prohlížela.

„Co ode mě chceš?“

„Já?“ ukázala na sebe posměšně prstem a zvedla se z křesla. „To tys otevřel truhličku. Nevarovala tě snad babička, že to nemáš dělat?“

Sam z ní nedokázal spustit zrak. K jeho nelibosti udělala krok k němu. Měl chuť utéct, vůbec se mu ta situace nelíbila. Její přítomnost v něm vyvolávala zvláštní paniku, děs, který nedokázal popsat. Což bylo svým způsobem tak hloupé. Tahle ženská, co stála před ním, přece nevypadala strašidelně. Opak byl pravdou, ty divně světle žluté vlasy vlastně působily směšně. Ale i tak v ní bylo něco hrozivého, něco pod povrchem té pestré skořápky.

„Babička ti snad řekla: kdo otevře tuhle krabičku, bude ten, co kráčí se Smrtí.“ Při těch slovech mu tu zpropadenou věc hodila a Sam ji neochotně chytil.

„Podívej se na ni pořádně, ať víš, že ti nelžu.“

Začal si předmět prohlížet, i když odtrhnout pohled od téhle existence, co před ním stála a tvrdila, že je Smrt, bylo těžké. Strom uprostřed se zdál být v pohybu, jako by jím zmítal vítr, a všechny záhadné symboly se najednou daly přečíst. Byl to divný pocit. Cítil se jako slepý, kterému se vrátil zrak, a v tu chvíli přesně věděl, co znaky znamenají. *Ten, co kráčí se Smrtí.*

Zamotala se mu hlava. Těžce dosedl na židli u pracovního stolu. Nedávalo to smysl. To byla přece jen nějaká hloupá povídačka, další nesmysl, ve který stařenka věřila.

„Klesá ti cukr, měl by ses najíst.“

Sam se na Smrt podíval, stála teď u okna a pozorovala západ slunce.

„No, podle tvého šedého a nudného bytu bych řekla, že tu nic k jídlu nemáš.“ S něžným úsměvem se na něj podívala a lusкла prsty. Nad ní se zničehonic objevil talíř s palačinkami a začal padat k zemi. Smrt ho vesele chytila a uznale

si prohlédla jeho nazdobený obsah. Mávla rukou a pokrm sám doletěl k Samovi i s vidličkou. Vypadalo to krásně, všechno to k němu doplulo velice ladně, ale i tak ucukl. Zdálo se, že to talíři bylo jedno, jeho strach mu nevadil. Dál se trpělivě vznášel a čekal, stačilo jen zvednout ruku a vzít si ho.

„No tak.“ V jejím hlase zazněl prosebný tón. „Nemusíš se bát, kdybych tě chtěla zabít, nepotřebuju k tomu jed,“ zasmála se.

Upřímně, jemu to zábavné nepřišlo. Při pohledu na jídlo si ale uvědomoval, že hlad opravdu má. Chtěl se tak zoufale dostat domů, aby si evidentně mylně potvrdil, že trpěl jen přehnanou fantazií, že si samozřejmě nic k jídlu nekoupil. Nervózně talíř popadl za okraj a ten okamžitě ztěžkl, jako by kouzlo, nebo to, co ho drželo ve vzduchu, s jeho dotykem pominulo. Naštěstí ho chytil pevně. Ještě jednou po ní střelil nedůvěřivým pohledem a začal jíst. Bylo to výborné. S každým soustem se mu rozjasňovalo, do jeho unaveného těla to dokonce vlilo novou energii.

Smrt tiše stála a dál pozorovala západ slunce. Jako by to byla ta nejúchvatnější věc na celém světě.

„Jak to teď bude? Co se mnou zamýšlíš?“ Sledoval ji, ona se otočila od výhledu z okna a podívala se na něj. Nic ale neříkala, což ho najednou naštvalo ještě víc. „Těmhle kouzly, triky, či jak jsi ten talíř prostě vytvořila...“ Zvedl ho a vztekle s ním zamával. Nebylo to totiž nádobí z jeho kuchyně. „Tím jsi mi chtěla dokázat, že jsi to, co říkáš, že jsi.“ Prudce se postavil. „Já jen nevím, co po mně chceš!“ začínal pomalu křičet.

„Jsi prokletý,“ pronesla s úsměvem. Zarazila se a zvažněla. „Já zapomněla, vy smrtelníci vlastně kletby berete jako něco špatného.“

„A ono je něco dobrého na kletbách?“ Sarkasmus z jeho hlasu doslova odkapával.

„Jak se to vezme,“ odpověděla Smrt. „Jsou špatné a dobré a některé hodně silné.“

„Když říkáš kletba, dá se nějak zlomit?“

„Jistě.“

„Jak?“

„Musíš umřít.“

Už zas na ni jen nevěřícně koukal. Nikdy nebyl moc upovídaný, teď měl však pocit, že mu slova došla úplně. Nadechl se a zakroutil hlavou. „Tak to je perfektní, musím umřít. Což znamená, že teď za mnou budeš všude chodit, dokud neumřu?“

„Ano.“

„Senzační.“

„Jsem ráda, že to začínáš vidět pozitivně,“ usmála se na něj líbezně.

„To byl sarkasmus.“

„Aha. Víš, já moc sarkasmus nechápu ani ironie mi tak docela nejde. Nikdy jsem v tom nebyla dobrá, přiznávám. Jsem přece jen Smrt. Vidím věci jinak než vy smrtelníci.“

„Můžeš přestat říkat smrtelníci? Je to extrémně otravné.“

„Ale vždyť jsi.“

„Ano?“ vyštěkl na ni.

Zarazila se. „Nevím, proč to bereš jako něco špatného, je to dar, být smrtelník.“

„Parádní dar!“

Usmála se na něj.

„Sarkasmus!“ Vytáčela ho tak strašně, až ho to samotného překvapovalo. Byl normálně opravdu klidný člověk, ale tahle osoba, nebo co vlastně byla, ho

dokázala rozzuřit doběla. Možná by mu vlastní vztek přišel až k smíchu, momentálně měl ale chuť po ní tu zpropadenou krabičku hodit.

Už to nedokázal vydržet. Vešel do kuchyně a s větší rázností, než chtěl, položil talíř na kuchyňskou linku. Nevěděl, co s rukama. Rozhodl se, že půjde do koupelny, a ke své nelibosti zjistil, že ho Smrt následuje. Zatím si držela odstup, měl ale děsivé tušení, že to se brzy změní.

„Dovolíš? Myslím, že do koupelny zvládnou jít bez tebe.“

Ušklíbla se. „Jistě, ale určitě tam nebudeš dělat nic, co už jsem neviděla.“

„Tím mi chceš naznačit, že ty na záchod nechodíš.“

Velice upřímně se tomu zasmála. „Jistě že ne.“

„Takže ani nejíš?“ Prostě z něj ta otázka vypadla dřív, než se dokázal ovládnout. Až si za to nadával, nechtěl se s ní bavit. *Oded' se musím ovládat*, slíbil sám sobě.

„Nemusím, ale proč ne, občas některé věci chutnají dobře. Mám ráda kyselé žížaly... víš, takovou tu cukrovinku,“ dodala rychle, když si všimla jeho nechápavého pohledu.

Jen protočil oči v sloup a zabouchl před ní dveře. Sedl si na okraj vany a zhluboka se nadechl. Tohle byla noční můra. Vyhrnul si rukáv košile a zkusil se vši silou štípnout. Nic. Co s tímhle *budu kruci dělat*? Odpověď ale nepřicházela, žádný nápad, v hlavě vymetené. Sváděl u toho urputný souboj sám v sobě, jestli se opravdu nepomátl.

Pustil vodu a jen na ni tupě zíral. *Půjdu spát, třeba se z toho vyspím a všechno bude pryč*. Zvedl se, převlékl a opustil koupelnu. Beze slova došel k posteli.

Smrt tiše seděla v jeho zeleném křesle, v rukou držela nějakou knihu se zářivě barevným obalem. Otočil se na druhý bok, aby to neviděl. Musí spát. Druhý den ráno bude určitě všechno pryč.

Netušil, jak moc se pletl.

Mezi námi

Se spánkem měl tentokrát větší potíže než normálně. Už proto, že se cítil pod dozorem. Sice se po zeleném křesle za noc ani jednou nepodíval, ale tušil, že tam Smrt sedí a dívá se na něj. Zkontroloval čas. 1:13.

Další den. Musím spát! snažil se přikázat sám sobě.

K ránu to už psychicky nevydržel a šel se vykoupat. Vlastně ani neměl moc na vybranou. Celou dobu totiž tvrdošíjně ležel na jednom boku, aby se nepodíval tím prokletým směrem ke křeslu, a z toho všeho mu z kyčle vystřelovala dost otravná bolest.

Opřel se o umyvadlo, ruce se mu třásly. Nedokázal se soustředit, cítil se hrozně. Měl miliony otázek, ale žádnou ze sebe nedokázal vysoukat nahlas. Navíc se jí nechtěl na nic ptát, tudíž nezískal žádnou odpověď, a sám si nic zodpovědět nedokázal. K tomu všemu ho od včerejška bolela hlava jako čert. Prášky odjakživa nesnášel, takže doma ani žádné neměl.

Budík zadrnčel a v krátké pauze, než chtěl znovu spustit svůj výrazný cinkot, se ozvalo – klap. A ticho. Vyřítel se z koupelny. *Tohle už přehání, je to můj budík!*

Smrt se na něj provinile podívala. „Byl jsi už vzhůru, tak jsem myslela...“ Utichla. Dnes vypadala opět úplně jinak. Měla neskutečně barevné šaty a stříbrné, rovné vlasy, které se jí leskly jako ozdoby na vánočním stromečku. Nebyla to lidsky šedá barva, působila až moc uměle a trpělivě.

„Hrozný vlasy.“ Ani nevěděl, proč řekl zrovna tohle.

„Nelíbí se ti?“ Zamyslela se a zatřásla hlavou ze strany na stranu. Vlasy jí zrychleně vyrostly do pasu a změnily se z rovných stříbrných na vlnité bleďoučce modré.